

Es un conte

Una pluja persistent picava sobre les vidrieres de la meua habitació; això fa que em distregui dels meus estudis, i deixant el llibre sobre la taula contemplo com va caient l'aigua. Distretament la meua ment recorda.

Estic en el segon any d'Arquitectura i els meus estudis són resultat d'una inspiració produïda quan al meu poble se li despertà el neguit d'explotar les seves riqueses. No és que el meu poble tingués mines ni aigües curatives! no; el meu poble no és un poble com arreu del món s'entén; el meu poble té quelcom que el diferencia dels altres. Té les seves peculiaritats, la seva gent i un ambient paradisiac.

Vaig recordant: —Pare, l'agutzil que he trobat en camí de casa nostra, m'ha entregat aquest sobre per a vós. El meu pare l'obrí i, ràpidament, sense a penes llegir-lo digué: —Hauré d'anar a veure el què es proposa el nostre batlle.

Com que la curiositat forma part de mi, vaig dir: —Pare, de què es tracta? —Res que no afecti les nostres butxaques, contestà. Figura't, volem reformar i embellir el nostre poble per tal d'atraure forasters i possiblement negociar.

Aquestes paraules em deixaren confós. Si nosaltres, els del poble, ens ho passem bé, per què cercar-nos mal de caps? En els jorns anteriors al ple municipal, el meu interès va anar creixent fins arribar a demanar al pare que em deixés acompanyar-lo.

El pare, tot somrient, va accedir puix que veia amb bons ulls el meu interès pels assumptes del poble.

Aquell capvespre l'Ajuntament ofería un caire festiu, arreu es produïen les salutacions, les rialles i tot el que es pot donar quan es reuneixen persones que han conviscut juntes tota la vida i les seves coses familiars són de domini públic. El rellotge marcava les 7 i es féu córrer la veu que els assistents ocupessin els seus respectius llocs, puix l'alcalde obriria la sessió.

I així va començar més o menys: —Volguts veïns, amics i companys, en nom del municipi i del nostre poble quina representació ostento sense mereixement i per voluntat d'aquest, us hi convoco. Els acords que ací es prendran seran transcendents per al futur del nostre poble. (Un silenci aterrador es percebia en la sala). Nosaltres no podem contemplar impassibles a la nostra pàtria en un període d'expansió com està, sense aportar-hi el nostre gra de sorra. Hem de despertar d'aquest somni que ens té immobilitzats i pensar en el futur dels nostres fills. El nostre consell municipal té uns projectes per a embellir-lo i situar-lo dintre un pla d'urbanització. No vull allargar més les meves paraules, doncs ha arribat l'hora de la vostra intervenció.

Demanà la paraula el de can Pere: —Volgut batlle, estem d'acord que necessitem expansionar-nos, però, d'on treurem els diners?

—Això és cosa que no ha de preocupar-nos. De moment hem de pensar que tots els pobles tenen la seva plaça major o menor, on es celebren les seves festes majors i les seves manifestacions d'adhesió, per quin motiu el primer a realitzar és construir la plaça davant de l'Ajuntament. Ara bé, aquesta plaça ha d'ésser obra de tots i per tant us prego que exposeu les vostres idees.

El de can Pau: —Jo proposo que la plaça tingui una font amb un brollador al mig.

Protesta general. Veus:

—Això no pot ser, puix costaria un dineral l'entreteniment de la font. —Altres veus:—

—Però sense font no n'existeix cap de plaça.

Després d'acalorades discussions es prengué l'acord de posar una font el més artística possible en un lloc visible de la plaça, aprofitant una situació on la seva construcció resultés econòmica i a l'ensens amb una placa on en el seu dia se li pugui posar una inscripció o recordatori al patrici més insigne del poble, ja que en aquells moments ningú no en recordava cap.

Seguidament el regidor d'obres públiques explanà el projecte de la plaça, la qual tindrà la forma d'una paleta de pintor, on els seus arbres serien com pinzells i un petit jardí per a dissimular llocs poc adients de la plaça. També es comptava amb un espai per a la mainada. Un sorollós xàfec d'aplaudiments coronà el final de la sessió.

Un jorn venturós es va acabar la seva construcció, i a la inauguració hi assistiren totes les forces vives del poble, caps de família i famílies respectives. Fou un èxit. Des d'aquell dia el nostre poble entrà per la porta del progrés i de l'expansió. Jo, en cursar els meus estudis a la capital, en arribar els finals de setmana retornava a la llar. Per anar a casa tinc de passar per la plaça, i entre ella i jo s'ha format tal amistat, tal confiança que ens fem mútues confidències.

Un dia primaveral m'adono que les rajoles que cobreixen l'espai dedicat als arbres, estaven aixecades i arraconades allí mateix. Al moment pregunto a la plaça: —Amiga meua què és aquesta mutil·lació? —Ai, volgut amic, ja feia dies que els arbres que veus ací varen deixar d'ésser pinzells i reclamaren el seu espai, i com que ningú no feia cas de la seva protesta, varen aixecar les rajoles; ací tens la seva obra. —Oh, com sento aquest error del contractista. Amiga meua, jo parlaré amb el batlle i veuràs com tot s'arreglarà.

Un altre dia veig, esverat, com una part de les voreres de la plaça estaven aixecades. Allò era cosa d'homes. Sens dubte, obeeïa la cosa a arranjar el desnivell existent en aquella part.

Passaren dies i la meua volguda plaça em cridà. Sol·licit escoltava les seves queixes: —M'han tret les voreres i la quitxalla m'ha convertit en una pedrera, ja sóc la ventafocs del poble, i el que més em molesta, és sentir-me dir que sóc una abandonada! Pobre de mi! M'estic convertint en un dipòsit de runes; la gent fuig de mi, jo que vaig ésser creada per un lloc de repòs i esbarjo per la mainada. Jo que havia d'ésser el símbol del poble! Els homes i el temps m'han convertit en una vulgaritat. El meu jardí no mereix la més petita atenció, està tan abandonat que sembla carretera i la meua font un racó de trastes.

Si no em maltractessin podria bé o malament sortir del pas, però jo no sé lluitar contra el meu destí, necessito ajuda; tu que m'escoltes fes quelcom per mi.

Avergonyit, deixo la meua volguda plaça, i rancuniós em dic: «Bona tarja de presentació oferim als forasters».

MINI-SURC

PANADERIA

BOLLERIA

SAN ANTONIO

de Jaime Peig